

Entrevista a Michel Decron

“La fotografia té més força”

Des de fa quatre anys és redactor en cap del mensual *Photo* que qualsevol aficionat d'arreu del món ha tingut alguna vegada a les mans. Creador del festival Visat per la imatge, Michel Decron vol que Perpinyà esdevingui el centre mundial del fotoreportatge.

Q uines són les característiques pròpies de Visat per la imatge en relació a altres festivals?

—D'antuvi, la natura i el fons mateix del que s'hi ensenya: l'opció per la fotografia de premsa. I en segon lloc, una forma totalment diferent de les manifestacions que es dediquen a la imatge. En el marc de les vetllades que se celebren hi fem intervenir els homes de la imatge, tots aquells que participen en la gran missió d'informar a través de la imatge: els fotorepòrters, les agències... *Visat per la imatge* és l'única manifestació del món dedicada a aquest tema.

—¿Què representa el grup de premsa Filipacchi en l'organització?

—És el primer *partenaire* de Visat, ja que assegurem la majoria del suport en el món de la premsa i hi invertim homes, mitjans, espai publicitari i promocional, relacions... És difícil per a nosaltres definir el que representem; em sembla que hem donat l'empenta per donar una sortida al projecte. Potser podria haver estat un altre, en tot cas, miri, ens ha tocat a nosaltres.

—El nombre de professionals que es preveu que vindran ja s'ha doblat en relació a l'any passat. Visat per la imatge desperta un interès insospitat...

—Perquè quedi clar li explicaré que enguany hem volgut, no solament fer una festa de la imatge, sinó també crear una eina que fins ara no existia i que permetrà a tots els homes que treballen en el món de la imatge impresa de trobar-se de manera distesa i neutra. Enguany inaugurarem aquest centre i esperem que serà un èxit, però naturalment no sabem encara quina serà la seva evolució. En tot cas tenim intenció de seguir en aquesta direcció.

—¿S'ha fet una idea pròpia de Perpinyà i la Catalunya del Nord en aquests tres anys de visites?

—En termes geogràfics, històrics i cul-

Michel Decron.

turals segur que no, perquè faig viatges regulars a Perpinyà però arribo a les vuit del matí, me'n torno a les nou del vespre i només he estat en despatxos. I és el que em sap greu. Excepte una *excursió* fins a la frontera, que no n'és, vull dir que no és una frontera catalana sinó franco-espanyola, no he vist res més. Però en canvi m'he fet una idea de les forces vives que hi ha a Perpinyà. Resulta que vam *desembarcar* com intrusos, com si fóssim extraterrestres, en una ciutat on no teníem cap lligam ni coneixença. Hem trobat molta gent que comparteix la mateixa passió per la fotografia de premsa, però

sento molt no haver pogut actuar en el camp cultural més propi d'aquí. Des del primer any hem notat l'interès de Catalunya del sud pel que passava aquí... miri, la prova és que EL TEMPS participa enguany en l'operació... Home, ens hem informat tanmateix sobre el que era Catalunya, el que representava en termes polítics, històrics, en futur, i ens hem adonat que és una regió molt dinamitzada per Catalunya del sud, pel reflex de Barcelona. Aquest any per exemple molta gent del sud ja ha anunciat que vindria, per interès o per curiositat, i això és formidable.

—¿S'han iniciat contactes institucio-

nals, amb la Generalitat de Catalunya per exemple?

—Sí, és clar, ja que a l'Ajuntament de Perpinyà hi ha un equip de responsables que justament s'ocupen de gestionar les relacions de proximitat amb Catalunya. L'interès és evident, per exemple els comentaris de les fotos exposades estan en tres llengües: francès, anglès i català. Existeix una identitat comuna i veig com la gent del nord i del sud del Pirineu es refereix a les mateixes coses, encara que les fotografies no hi tinguin res a veure. Aquest any s'ha introduït l'exposició so-

teixit cultural i econòmic de la ciutat i de la regió s'hi impliquin. El primer any ens han mirat amb uns ulls com prunes com si es demanessin "quina faran aquests". És veritat que es podria concebre tot des de Perpinyà, però resulta que per raons professionals estem a París. Ara bé, també podríem estar a Londres o a Madrid i crec que no es modificaria en res el festival.

—La revista Photo és des del 1968 una referència mundial en el camp de la fotografia. ¿Quin n'és el seu secret?

—Em sembla que hem mantingut la fidelitat a una imatge, a una manera de fer.

se. Ens hem trobat davant d'un cert nombre de problemes als quals calia respondre: la rapidesa de transmissió, i sobretot el fet que la fotografia havia de refermar-se com el *media* de l'instant. És clar, qualsevol televisió pot retransmetre un partit de futbol en directe i la premsa escrita no. Però els periòdics tenen la sort de poder comptar amb uns lectors que els agrada anar al seu ritme, llegir i mirar en l'ordre que volen. La fotografia té més força.

—¿Més que la televisió?

—Ens n'adonem perfectament quan mirem les imatges, per exemple, del cinema que es projectaran en una de les vetllades d'enguany a Perpinyà: el que resta del cinema no són les imatges de les pel·lícules sinó una fotografia. Dit altrament, quan es parla de Marilyn Monroe instantàniament vénen al cap imatges com aquella de la faldilla volant que en el film no té cap importància, no ens en recordem. De la mateixa manera, ¿què resta dels ulls de Greta Garbo? En els films és difícil veure'ls, en canvi a la fotografia es revelen magnífics. Amb l'actualitat és igual, aquest any exposarem una de les dues més importants imatges de la guerra del Vietnam. Tot això resta imprès en el record de cadascú i la televisió no ho pot aconseguir encara, cosa que no vol dir que ens hàgem de quedar tan tranquils.

—¿Com es planteja un redactor en cap com vostè els problemes ètics que poden plantejar alguns clixés?

—¿I on comença l'autocensura? És delicat perquè estem en un sistema de llibertat, almenys a la major part d'Europa, i la llibertat o és total o no és. Però, és clar, ¿com tractar això? Aquí entren les apreciacions personals, es pensa "home, s'han d'ensenyar aquestes imatges", són cruels però la primera reacció és de voler mostrar-les. Personalment, refuso de publicar algun reportatge que he tingut a les mans sobre infants prostituïts. En algun lloc de la meva consciència sé que no hauria de ser així; no és per por, però hi ha coses que no puc ensenyar. La inversa tanmateix és més xocant, quan per exemple durant la guerra del Golf et prohibeixen d'ensenyar cadàvers. Però bé que hi havia morts, ¿no? ¿Aleshores hem de fer com si no n'hi hagués, dir que és una guerra neta? La guerra quirúrgica no ha existit, s'ha fet com de costum, si hi ha un objectiu al mig es bombardeja per tots els costats per estar més segurs. Pot ser dramàtic, d'acord, però som un mitjà d'informació, ¿i res de censura!

Univers Bertrana

bre Barcelona de Kim Manresa i l'any que ve iniciarem una gran operació d'acostament a Catalunya, i més àmpliament a Espanya, tot i que ens confrontem a un panorama institucional molt més complex que al nord. El fet de ser parisenca a Perpinyà ja ha estat prou complicat, imagini's a Barcelona.

—¿Vol dir que el fet que Visat per la imatge hagi estat concebut des de París ha estat realment problemàtic?

—És evident, ens hem esforçat a no ser una espècie d'extravagants que arriben i diuen "vull això, és així i només nosaltres ho sabem fer". Sempre he volgut que el

alhora que prestem molta atenció als nous moviments de la fotografia en general. Hem fet algunes modificacions, creant sèries temàtiques, però la intenció és sempre fer un mensual que sorprengui. En tot cas, li agraeixo que ens tingui tant ben considerats... (riu).

—¿Quines formes creu que ha de revestir la fotografia de premsa per afrontar la imatge cinètica?

—És una qüestió que ens hem plantejat sovint a Visat. La proximitat de la televisió en l'actualitat fa que els editors de premsa, que fins ara estaven molt segurs dells mateixos, hagin acabat desparant-

UNIVERS BERTRANA

